

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Μ. ΔΟΚΑΙ

Η ΠΙΣΤΗ ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΦΟΥ

(Ούγγρικό Διήγημα)

Τόντορο κι' η Νατάλκα, δυό χαριστομένα και φλογερά χωριατόπουλα ενός χωριού, κοντά στη Βουδαπέστη, αντίμαωναν κάθε πρωί στο ίδιο σημείο του μονοπατιού, την ώρα άκριβως που πήγαινε εκείνος στο χωράφι κι' έδεινη για τη στάνη.

Ζάφωναν τότε κι' οι δυό τους προφυλακτικά στην άκρη μιας φράχτης, άρχιζαν να φίλου-νται με ομαστά φιλάνια και τα γλυκόλογα της αγάτης έθγαναν άπ' τόν στόμα τους κορδόνι :

-- Άγάτη μου!...
-- Χρυσό μου!...
-- Ποτέ μου δέν θά σπρώσω μάτι νά κυττάξω άλλον άπό σένα, άγατημένο μου Τόντορο.
-- Κι' εγώ τά ίδια, χρυσή μου Νατάλκα.
-- Θά σου είμαι πάντα πιστή, ως πού νά πεθάνω, καλέ μου...
Νά... πάρε, αγάτη μου γλυκειά, αυτή την τοψάρα άπ' τά μαλλιά μου. Θάξω κάτι άπό μένα, κι' αυτό θά σέ παρηγορή την ώρα που θά βρισκόμαι μακριά σου.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, η Νατάλκα έδωσε —για τρίτη φορά εκείνο τόν πρωί— μια τοψάρα άπ' τά κατάμαυρα, γυαλιστερά μαλλιά της στον άρραβοναστιστό της Τόντορο.

Μά ό Τόντορο την κυττάξε, σάν νά τά είχε χαμένα.
-- Κι' άλλα μαλλιά μου δίνεις; της ειπε. Μά προχθές άκόμα μουδωσες για δεύτερη φορά μια τοψάρα τρίχες.

'Η Νατάλκα άποκριθήκε κατάληκτη:
-- Μπά; 'Ωστε έδωσα και σέ σένα;
Μά γρήγορα πρόσθεσε συγχυσμένη, βλέποντας την άτορία ζωγραφιστή στο πρόσωπο τού άρραβοναστιστού της :

-- Αηλαδή θέλω νά πώ, σου Ξανάχω δώσει;
'Ο Τόντορο, καθησυχασμένος τώρα κάπως άπ' την ταραχή την Ξαφνη, την όποια τού προξένησε εκείνο τόν και σέ σένα της μνηστής του, τή φίλησε Ξανά στά μάγουλα και της ειπε γελαστός :

-- Γειά σου, Νατάλκα μου! 'Ο ήλιος ηφίλωσε πούλν κι' εμείς βρισκόμαστε έδω άκόμα. 'Ελα, κάμε λίγη ύπομνη, δώπου νά παντρευθώμεν. Κατόπιν θάμιστε διαρκώς μαζί, όλημερίς κι' όλοσχετίς άγκαλιασμένοι. 'Υπομονή λοιπόν ως τότε...

Ξαναφιλήθηκαν κι' έχώρισαν βιαστικά, τραδώνοντας ό καθένας τους για τή δουλειά του.

Δέκα μέρες πρίν άπ' την Κριστάη τόν γάμων τους —έπειτα άπό δυό μήνες— ό Τόντορο πήγε στη Βουδαπέστη για νά κινή τά διάφορα άπαραίτητα υφωνα για τόν γάμο και ν' αγοράσή κιάλας μερικά δώρα για τή λατρευτή μνηστή του.

Μά κατά τά μέσα της έβδομάδος, έλαβε Ξαφνη ένα γράμμα άπ' τόν χωριό του, κλεισιμένο σέ πένθιμο φάκελλο, σταλμένο άπ' τόν πατέρα του και καθυστερημένο τρεις-τέσσερες ήμέρες στο Ταχυδρομείο. 'Ανήσυχος ό Τόντορο τόν άνοιξε με χρόνια τρυπιουλάγια και νά τί διάβασε σ' αυτό, με πόννο άπερίοργατο :

'Αγαπητό μου παιδι Τόντορο,
Μέ μεγάλη Ολίμη σου αναγγέλλω ότι δυό μέρες μετά την άναχώρησή σου, χθές βράδυ δηλαδή, ή Νατάλκα έπεσε άρρωστη βαρεια στο στρώμα άπό κρυολόγημα επικίνδυνο, και σήμερα πρωί πέθανε. 'Η κηδεία της θά γίνει αύριο. Σπεύσε άμέσως. Σε φίλω γλυκά, Ολιμμένο μου παιδι.

'Ο πατέρας σου Σ τ έ φ ο ».

Εστρελλωμένος άπ' τή λύπη του, ό Τόντορο για τήν Ξαφνική αυτή συμφορά τού χωριού της λατρευτής και πιστής μέχρι τάνω μνηστής του, λογάριασε τίς ήμέρες κι' ειπε με φριχτή άτελπία, ότι ειχε γίνει κιάλας πρίν δυό-τρεις ήμέρες ή κηδεία της κι' ότι δέν θά προλάβαινε ούτε νά την φιλήση καν για στεργνή φορά.

'Ωστόσο, Ξελαψε σάν μοσχάρι, μοιρολόγια με πένθιμη φωνή σάν κοικουβάγια, και πήδησε στο τραίνο για τόν χωριό του βιαστικός-βιαστικός. Μόλις έφτασε, κατά τόν βράδυ, στο χωριό, όλοι, φίλοι και συγγενείς του, έτρεξαν νά τόν συλλυπηθούν για τόν δυστύχημά του, παρηγορώντας τον δίως μποροΐσαν.

Τού κάκου δίως!....

'Ο Τόντορο πούς άφανε νά μιλούν, δίχως νά τούς δίνη καμιά απάντησι. 'Ηξερε καλά πεια αυτό που τώπιμε να κινή. Έπειτα άπ' τόν φριχτό κι' αναπάντεχο χαμό της άλησμόνητης και λατρευτής Νατάλκας του :

Θά σκοπούνταν με περιστροφή στον τάφο της έπάνω!....

Και την άλλη μέρα πρωί-πρωί, άφου πέρασε τή νύχτα του άύπνου και Ολιμμένος, πήγε στο νεκροταφείο, έφαξε ύπομονητικά κάμποςά φρα άνάμεσα στους καινούργιους Ξύλωνις σταυρούς και ζόντν πό καινούργιο και φρεσκοβαμμένο άπ' δίους, διάβασε με σταραγιώ τόν άγατημένο όνοματάκι της « τ ι σ τ η ς μ ε χ ρ ι τ ά φ ο υ » μνηστής του.

Γονάτισε εύλαβικά στον τάφο της, έσκυψε τόν ζυλισμένο κεφάλι του κι' άτόμεινε ώρα πολλή άμωλτος και καυσούρης, δίχως τόν κλάυμο δάκρυ. Είχαν πεύ στεφάρνη τά μάτια του άπ' τόν πούλν τόν κλάυμο και δέν άτόμεινε ούτε σταλαγματιά για νά ραντίση τόν άχαιο εκείνον τάφο, πούβλινε μέσα του τόσο σκληρά τόν κοριάκι της Νατάλκας του.

Γι' αυτό, στενοχωρημένος άκόμα περισσότερο, μουρμούρισε με πόννο :

-- Έχω τόν αίμα μου ύμνος, για νά βρέξω τόν χόμα τού τάφου σου, Νατάλκα μου, μα πού δέν μου άτόμεινε πεια δάκρυ. Καλή άντίμωσι σέ λίγο, έχει ηφιά πού βρούσκεισαι, άνάμεσα στα άγγελουδά, άγγελέ μου άξέχαστε!....

Κι' άφου μουρμούρισε αυτά τά λόγια, φιλώντας συγχρόνως με θέρμη τίς δυό τοψάρες τόν κοριάσιον της μαλλιών, έβγαλε τόν περιστροφό του και τόν στηρίξε στον κρόταφο του, άποφασισμένος μά για πάντα νά τελειώση με τόντν τόν παληόκοσμο και νά πετάξη εκεί ηφιά στα οφράνια, πού βρισκόταν ή άπιστή μέχρι μέχρι τάφου μνηστή του.

"Ήμιον ό μνηστήρας της!...
"Ήμιον ό άγατημένος της..."

Μά τόν χέρι του άτόμεινε Ξαφνικά μστερόφο, γιατί κάποιον φωνή εκεί κοντά του τόν τόνάξε άπ' τή νάρκη του, λέγοντάς του με θυμό :

-- Ψτ! Ψτ! νεαρό μου, Για στάσου μια στιγμή. Μπά, έσύ είσαι, Τόντορο! Μά κι' έσύ νά είσαι άκόμα. Λίγο ν' άνδιάρθρει. Μπορεί να ήσουν ό έπίσιμος μνηστήρας της Νατάλκας—Θεός σωσέσει την μνήχη της—έκεινη δίως μένα άγατημένη. Παραέρισε λοιπόν άπ' τόν τάφο της, σέ παρακαλώ, κι' άπε με νά την κλάμω ήσυχια κι' άνενόχλητα, την άξέχαστη καλή μου....

'Ο Τόντορο στεκεόταν όσο μιλούσε εκείνος—ήταν ό ταχυδρομικός διανομέας τού χωριού του— σάν ύπνωτισμένος άπό Ξεπληξη όδινηρη. 'Απόσσο, μπόρεσε νά Ξεσητισή με κάπο :

-- Με τί δικαιοσμία Ξορθεσε νά κλάψετε έδω πέρα, στον τάφο της μνηστής μου; Και τί συκοφαντίες είνε αυτές που τολμάτε νά Ξεσητισέτε, λερώνοντας έτσι άνακνδρα την ίεση της μνήμη;

Μά ό διανομέας, φοιμασμένος άπ' τά λόγια αυτά τού Τόντορο, έβγαλε άπ' την τσέπη του δυό πελόριμες τοψάρες κατάμαυρον μαλλιών και δείχνοντάς τες θεριαβευστικά, οφριαξε :

-- Συκοφαντίες, ειπες;... Συκοφαντίες;... Και τί είνε αυτά, σέ παρακαλώ; Δέν βλέπεις ότι είνε άπ' τά μαλλιά της τά μαύρα, πού μου πώδωσε για ένθιμο, φιλώντας με γλυκά; Είπα και τόν Ξαναλέω : 'Ήσουν ό μνηστήρας της, μά ήμιον ό άγατημένος της!....

'Ο δύστυχος ό Τόντορο Ξεροκατάπιε με άμπαγανία, μίν έφροντας κι' αυτός ό ίδιος τί έπορε νά κινή εκείνη τή στιγμή. 'Εβγαλε κατόπιν και πάλι τίς δυό εκείνες περιφρμες τοψάρες τάν μαλλιών της Νατάλκας, θέλοντας νά δείξη στον διανομέα, ότι ήταν κι' αυτός κάτοχος τέτοιου είδους ένθιμιον εκ μέρους της κι' έκανε κάτι νά τού πη, μά Ξαφνικά άτόμειναν κι' οι δυό τους μάραμοσ άπό μά καινούργια Ξεπληξη :

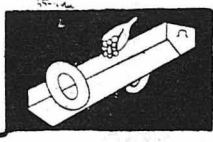
Κάτιον τρίτο πρόσωπο τούς πλησίασε εκείνη τή στιγμή —ήταν ό δασοφύλακας τού χωριού τους— κι' αυτό τόν τρίτο πρόσωπο ήταν κλαμμένο και σοσιτάζε τά μάτια του άδιάκοτα ν' ένα μονηλι, μουσιάδι άπό τά δάκρυα.

'Όταν έφτασε κοντά τους, ειπε :

-- Δέν παραμερίζετε λιγάκι νά τά πητε πού πέρα, χριστιανοί μου; Έπάνω στον τάφο της καλής μου ήρθατε νά συζητήσετε; Τραδηχτήτε λίγο, τόν λοιπόν, κι' άφήστε με νά την κλάμω την άλησμόνητη Νατάλκα μου, ήσυχος και μόνος με τόν πόννο μου και με τόν σταραγιώ μου....

Μά ό Τόντορο, άλλωπώπικος πια, με άλλαγμένη τή μορφή του, στην άποία ήταν γλυκήν πάρα μά Ξεφρασε άλλωσθη κεφού κι' ευθιμας, άποκριθήκε σ' αυτών τόν νεόφροτο μουσαφίρη :

-- Για στάσου, βρε άδερφέ, και μίν πολυτραβάς τόσο σφιτά τόν φλιβερό σου άμανέ. 'Ωστε ήσουν κι' έσύ ό μονάκριβος άγατημένος της μνηστής μου;
--Και βέβαια, παληόφιλε, 'Ήμιον και παραήμιον. 'Εχα

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΣΕ ΗΘΕΛΑ, ΘΑΝΑΤΕ!

(Αγνώστου Σκότου ποιητού)

Ω Θάνατε, γιατί σε παρουσιάζουν έτσι φοιητό και άποικροτικό, με γηνιά τ' άπείσια κόκκαλά σου; Πρέπει μήπως να παγώνης από φόβο την καρδιά του σοφού και του χριστιανού; Μά γιατί να σκοπίζης τη φρίση, άφου καμιά γαλήνη δεν εινε τόσο βαθείά, σάν εκείνη που μιά προσφέρεις έπί — άφου είσαι πιο δυνατός άπό τις πίκρες κ' άπό τ' ά βάσανα, άφου τό χέρι σου μιάς θερίζει σάν στάχια παραγινόμενα που γέρνουν πρós τη γή, καταλαβαίνοντας πώς ήρθε ή στιγμή τους να πέσουν— άφου ή σιά σου κάνει ν' αναδεικνύονται και να βρίσκουν επί τελους τη δόξα πολλοί άξιοι άνθρωποι, που πέρασαν ζωή άσημη— άφου κάνεις κ' άπτούς τους έχθρους μας να λησμονούν τ' ελαττώματά μας και τις άδικίες που τους έκάναμε;

Ω Θάνατε, άν ήσουν μεγάλος ζωγράφος, θά σε εικόνησε με μιά στολή λιγώτερο πνήμη και θά σου έδωνα μορφή λιγώτερο τρομακτική.

Θά σε παρουσίαζα με τό πινέλο μου σάν μιά νέα και ώραία γυναίκα που προκαλεί έμπιστοσύνη και σεαρπίζει γύρω της τό βάλλισμα της γαλήνης. Θά σε στόλιζα με λιματά άνοητόχρομα φορεμάτα, Θά έφορινα στους ώμους σου μιά χλωμάδα πρσίση—τό χρώμα της έλπίδας. Θά σε περιέβαλα τ' άχρό σου μετωπο με άλλα τριαντάφυλλα... τό στόμα σου θά χαμογελούσε με καλωσύνη στους άνθρώπους.

Και, γιά να παρηγορηθής εκείνου που άκούει την άποικροση φωνή σου και τρέχει κοντά σου, τό δάχτυλό σου θά έδειχνε έναν τάφο, ενώ τό βλέμματα του έτοιμοθανάτου θά ήσαν χαρωμένα με έσπασοι στον ούρανο!...

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

(Περσικό πεζοτάγροδο)

Μιά σταγόνα νερό έπεσε άπό ένα σύννεφο στη θάλασσα. Όταν είδε πός χάρισε μέσα σ' άτέλειωτα κίματα, σκέφτηκε: «Τί άσημαντο πράγμα που είμαι στον άπέραστο ούρανο!... Δεν άξίζω να ρίξη πάνω μου τό βλέμμα του εκείνου που έπλασε τον κόσμο. Τη στιγμή εκείνη, ένα στρείδι που περνούσε δίπλα άπό τη σταγόνα τό νερό, μασούληξε και την σούφηξε. Η σταγόνα έγινε σιγά-σιγά σκληρή μέσα στο στρείδι κ' ύστερ' άπό λίγο καιρό μετεβλήθη σε μεγάλο μαργαριτάρι. Ένας ψαράς βρήκε νεύο τό στρείδι και χάρισε τό μαργαριτάρι του στο Σάχη της Περσίας. Και τό μαργαριτάρι εκείνο ήταν τόσο καλό και τόσο μεγάλο, ώστε ο Σάχης τό έβαλε στο διάδημά του. Η άσημαντη σταγόνα του νερού έγινε ένα τιμημένο μαργαριτάρι, επειδή Έκείνος που έπλασε τον κόσμο θέλησε να την άνταμείψη γιά τή μετριοφροσύνη της...»

μάλιστα στην άριστερή τσέτη του σακακιού μου, έχει κοντά στην καρδιά μου τη θλιμένη, τ' άκατοντά ένθιαμά της, άποικρή με πείσμα ο δασοφύλακας κ' έτοιμάστηκε να ξεσκονιστώ, γιά να τ' άδειξω στους άπστους Ουαιάδες!

Μά ο Τόντορο πόν συγκράτησε άμέσως, λέγοντάς του με σαρκαστική φωνή και πικρόντάς του τό μπράτσο:

— Περσιτό, Περσιτό, σιγάδελε, Τά Ξέρουμε τ' ένθιαμα αυτά: Εινε δυο τούφρες άν' τ' ά κατάματα μαλλιά της, δίχως άλλο... Έννοια σου, κ' έχουμε κ' έμεις άπό δαύτα... Νά τα!...

— Νά τα!... εινε κ' ο δασοφύλακας, δείχνοντας κ' αυτός, με τη σειρά του, στον κατάληκτο και Ξαρκικά παρηγορημένον δασοφύλακα τις δυο τούφρες των γυλιστερόν μαλλιών της Νατάλιας.

Ένώ δέ κυταζόντουσαν τώρα κ' οι τρεις τους με άπορία, κ' αμ με έκφραση άπεριγράφτης ειθιμίας στα τόσα θλιμμένα και κατωφύγια πριν πρόσωπά τους, ο Τόντορο Ξερότισε:

— Βρέ, την άθεόφορη! Και προβατίνα νάτανε, πάλι τόσο μαλλί δεν θάβρωσε επάνω της γιά να τό μοιράση δεξιά κ' άριστερά. Κύριος οίδε πόσο άλλο στο χωριό θάχουν κ' εκείνοι τούφρες της, σ' τις τσέτες των σακακιών τους. Κ' εγώ ο άρχικοντεντές, έχομαι να τ' άνάξω τ' ά μαλλά μου στον τάφο της επάνω!...

— Άμ' εγώ; μουμυώρισε κ' ο δασοφύλακας σκεπτικώς, ενώ ο δασοφύλακας συμπλήρωνε, κουνώντας τό κεφάλι του:

— Τό ίδιο έχομαι κ' εγώ, ο άρχικώνας, να κάνω. Μά τόσο που Ξηγηθήκαμε με τό καλό, δεν πάμε να πιούμε ένα κρασάκι στην υγειά των πεθαμένων;

Κανέναν δεν έφερε αντίρρηση στην πρόταση αυτή. Και χειροπαστοί κ' οι τρεις τους τράβηξαν πρόσχαροι γιά την ταβέρνα του χωριού!...

ΑΠ' ΤΗ Β'ΒΛΙΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η θλιβερές προφητείες του Χάινε. Πώς έπροφήτεψε τον πρόωρο θάνατο του μουσουργού Μπελίτι. Η ρητηρική δεινότης του Μπασσούε. Μιά έξυπνη άπαντησίς του. Τό σαρκαστικό έλάττωμα του λέρδου Βύρωνος. Ο πόνος και ή πίκρα του ποιητού, κτλ. κτλ.

Μιά μέρα, ο Έρριχός Χάινε εινε στον διάσημο μουσουργό και φίλο του Μπελίτι:

- Θά πεθάνης νέος, άγαπητέ μου φίλε!
- Και γιάτί; ρώτησε κατάληκτος ο μουσουργός.
- Γιάτί είσαι μεγαλοφυία!...

Ο Μπελίτι θέλησε να πάρη τό πράγμα ως άστεϊότητα, ή τό πολύ ως μιά ιδιότητα έκφρασι θαυμασμού. Εύαίσθητος όμως καθώς ήταν, σκεπτόταν πολλές φορές τ' ά λόγια αυτά του φίλου του με βαθεία ταραχή, γιάτί ήταν συγχρόνος και τραλιπτιζός.

Όταν άργώτερα άρρώσθησε, θυμήθηκε πάλι την προφητεία του Χάινε και με βαθεία παρηία εινε σε υερικούς φίλους του, που πήγαν να τον επισκεφθούν:

— Φοβάμαι ότι εκείνος ο διαβόλειμος Έρριχός Χάινε έχει προφητικό πνεύμα. Άπό τό μάτια του φαίνεται ή δύναμής του αυτή. Μιά μέρα μου εινε ότι θά πεθάνω νέος και δεν εινε άπύθανον να πραγματοποιηθή τώρα ή προφητεία του.

Και πράγματι, άπό την άρρώστεια του εκείνη δεν επέτρωτο να σηκωθεί πλέον ο μεγάλος καλλιτέχνης.

Πέθανε πρόωρα, μέσα σε λίγες μέρες.

Όταν ο Χάινε έλίπροφορήθη τον θάνατό του και τ' ά λόγια που εινε στους φίλους του, έννοιωσε βαθεία συγκίνηση. — Ποιός Ξέρει, εινε, άν κ' εγώ δεν σκετέλεσα με την ήλιθα εκείνη προφητεία μου, στον πρόωρο θάνατό του! Ω, αυτή ή μαγία μου, σ' άσκειώμαι με τ' ά πιο σοβαρά πράγματα!...

Ληροούνται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο γιά τον περίφημο ισραήλιν κ' έκκλησιαστικό συγγραφέα Μπασσούε:

Μιά μέρα, ο εύφραδής ισραήλινς πήγε στο μέγαρο της μαρκαρίας Ραμλουγιέ, γνωστό κέντρο της άριστοκρατίας του άιματος και του πνεύματος. Ο Μπασσούε ήταν τότε μόλις 16 έτών. Έν τούτους ή φημη εινε διαλάληση παντού της έτακτη γλυκύτητα της ομιλίας του και της εύφραδεία του και ή μαρκαρία τον παρεκάλεσε ν' άταγγείλη κάτι, γιά να θαυμάσουν κ' οι περιπατάμενοι τή δύναμη του λόγου του. Ο Μπασσούε δέχτηκε πρόθυμος. Μά όταν τελείωσε τό μικρό του λόγο, ένας άτ' τους προσκεκλημένους της μαρκαρίας εινε έιρωνικά:

- Δεν άκουσα ποτέ να χρηστικον τόσο γρήγορα και τόσο... άργά συγχρόνος.
- Σας φάνηκε ότι έκήρυξα γρήγορα, επειδή άργήσατε να με καταλάβετε και άργά επειδή βιαστήκατε να με κρινετε, τού άπάντησε κ' έτοιμότητα ο Ξυπνος Μπασσούε.

Όπως θά Ξέρετε βέβαια, ο μεγάλος έλληνολόγος Άγγελος ποιητής λόρδος Βύρων, έχόλιαινε έλασφά. Τό κληρονόμο του αυτό σωματικό έλάττωμα έκανε τον ποιητή να μελαγχολή βαθεία.

Προσσευότισε όμως πάντα να κρύβη κ' άπό τους πιο στενούς του φίλους τό μειονέκτημά του αυτό, εινε σεσαζόντος τό πόδι του με τό μανδύα του, εινε αποφεύγοντας να περπατά γρήγορα.

Έτσι εινε κατορθώσει να κρύβη επί πολόν καιρό τον χωλιότητά του άπό τον φίλο του δόκτορα Άλεξάντερ, ο όποιος όμως μιά μέρα που καθόντουσαν και μιλούσαν γιά διάφορα λογοτεχνικά ζητήματα, έπέμενε να ζητάη κορυφωμένο τό βλέμμα του στα πόδια του ποιητού. Όταν ο Βύρων κατάλαβε, ότι ο φίλος του τον κυττούσε τόσο περιεργα, κοκκίνισε και σκέπασε με τόν μεταξιστό μανδύα του τ' ά δύο του πόδια.

Την άλλη μέρα οι δυο φίλοι διάβαζαν σε κάποια άγγλική έφημερίδα μιά άνόητη και κακόπιστη κριτική γιά ένα ποίημα που εινε δημοσεύσει ο Βύρων. Έξαρτανα Ξρασαν και στην ακούστη φράση: «Οι σίχοι του λόρδου Βύρωνος σιχνά χαλαινουν τρομερά. Εινε δηλαδή κ' αυτοί... άνάληροι, όπως κ' ο ίδιος ο ποιητής των».

Στό σημείο αυτό, ο δόκτωρ Άλεξάντερ σιάθηκε κατάληκτος, κ' άνοιχτό τό στόμα.

Τότε ο ποιητής γύρισε και τού εινε κ' ένα μικρό χαμόγελο:

— Θά προτιμούσα να χαλαινουν σ' αλήθεια όλοι οι σίχοι μου και νάνα γερό τό πόδι μου. Άχ! άπό τό πόδι, εινε τό μαρτύριο της ζωής μου!

Και ή ώραία μορφή του ποιητού πήρε μιά έκφραση βαθυτάτης λύτης, ενώ ένα δάκρυ κυλούσε στα μάγουλά του.

